

inde med saa mange Penge, at der ikke er det fjerneste i Vejen for, at han kan faa Laan under de Omstændigheder i Sparekasserne, og derfor kan jeg ikke se andet, end at det er et rent Blændværk, om vi nu vilde vedtage en saadan Bevilling som denne. Det ser ud, som om det var noget, og ligesom det danske Landbrug blev hjulpet derved, og det ville vi faa at høre, naar vi nu komme ud paa Landet. — Ja, der smeltes jo nok i dette Øjeblik saa mageløst, saa det kan være, at der smeltes saaledes, at der bliver en hel stor Entighed, men jeg forudsætter dog, at de ærede Medlemmer ikke ville gaa med til Kjøbenhavns Befæstning eller til direkte eller indirekte at anerkende Provisorerne, naar Hr. Estrup bliver ved fremdeles med at regere mod deres Vilje, og under den Forudsætning gaar jeg ud fra, at vi om nogle faa Dage komme ud paa Landet og saa skulle de Herrer af Højre nok sige, at de have villet hjælpe det danske Landbrug ved at laane det 5 Mill. Kr. Jeg maa imidlertid sige, at jeg tror ikke, at de hosret mange praktiske og fornuftige Folk vil faa Ørenlyd for, at det er nogen Hjælp for det danske Landbrug, og naar de kjøbenhavnske Professorer komme og sige til os Landmænd: Det er netop saaledes, I skulle hjælpes, det er netop den Naade, det danske Landbrug skal have Hjælp paa, og det er beklageligt, at I ikke ville tage imod en saadan mageløs Hjælp som denne, saa siger jeg, at saa føle vi Landboere mere end nogen Stinde, at de kjøbenhavnske Professors økonomiske Interesser og vi Landmænds ikke ere saadan ganste ens og ikke falde ganste i Traad med hinanden, saa føle vi, at det er at spise os af, for at bruge et gammelt bibelsk Udtryk, med Stene i Stedet for Brød. Det er ikke nok at komme her og sige til os, at vi skulle gaa hen og give 5 Mill. Kr. ud under disse Betingelser. Jeg føler mig overbevist om, og det gentager jeg, at mange, mange af mine Kolleger have den samme Erfaring som jeg, at det med to gode Kavtionister er den letteste Sag af Verden at faa Penge til denne Pris (Stemmer: til 4 pCt.). Til 4 pCt. tør jeg ikke paastaa, men jeg tør paastaa, at de med Værdighed faas til 5 pCt., og i mange Tilfælde billigere endnu. Men naar det virkelig er Tilfældet, maa jeg saa spørge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds: Hvad gives der saa til det danske Landbrug ved det, som foreslaas her. Der gives os ingen Verdens Ting, det foreskifter bare, at vi faa noget, og saa siges det, at nu er der blevet taget Hensyn til det danske Landbrug. Men jeg agter ikke for mit Bedkommende at lade mig affpise for

det danske Landbrugs Bedkommende med saa lidt. Vi have Krav paa mere: Ved den Bevægelse, der kom frem i Sommer, har der ogsaa blandt de Herrer's Meningsfæller Lydt Røster, og det har ikke været de mest lamælede, der holdt paa, at det danske Landbrug havde ikke faa lidt til gode endda. Derfor siger jeg, at jeg med god Vilje gaar til at stemme mod en saadan Ordning, for den er i Virkeligheden ingen Verdens Ting. Naar det ærede Medlem saa stadig vender tilbage til, at vi ville smide i Grams nogle faa Kroner ud til nogle faa enkelte Statteyhedere, saa ved det ærede Medlem jo — det behøver jeg kun at minde ham om — at om vi saa ingen anden Grund havde til det, saa havde vi Venstremænd i alt Fald den Grund, at den Naade, hvorpaa Statens Penge ellers øses ud, ikke alene er unyttig, men endog saa efter vor Overbevisning skadelig, og saa ville vi hellere, at de blive i Stattehernes Lomme. Der ere de i alt Fald bedre bevarede, end naar de øses ud paa denne Naade stik imod Folketingets Ønske og Vilje. Ærede Medlemmer maa altsaa nok kunne forklare sig, at man med god Samvittighed efter sit politiske Standpunkt kan gaa med til at give f. Eks. Overfluddet paa Finansloven ud paa den Naade, at det kommer tilbage til Stattehernes Lomme, og jeg vil sige, at om det aldrig var saa lidt, saa vilde det hjælpe mere end dette her, thi det vil efter min Mening og Erfaring ikke hjælpe det allerfjerneste. Derfor vil jeg for mit Bedkommende anbefale, at vi stemme saaledes som anbefalet af den ærede Ordfører. Det er jo et Forslag af Finansministeren, som altsaa ikke tiltrædes undtagen af det lille Højremindretal. Det var de Bemærkninger, jeg vilde gøre, og det skalde interessere mig at høre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds endnu yderligere motivere sin Landhøvenlighed. Jeg maa tilstaa, at jeg blev ikke overrasket over at høre ham, men jeg blev lidt ærgerlig over at høre ham. At det kan tillades, at vi have Embedsmænd, der sidde i vellønnede Statsembeder, Embedsmænd, som ikke alene have vellønnede Statsembeder, der gaa op i Tusinder, og bagefter store Pensioner, men ved Siden deraf have mange, mange Embeder, saa at deres Løn bliver meget større end den, de faa af Statstassen, det kommer paa Administrationens Anvar. Men disse Herrer Embedsmænd kunne være overbeviste om, at vi almindelige Statteborgere baade vide og forstaa det og vide at vurdere det.

Ordføreren (Neergaard): Først skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det